

Γιάννη Φλιάσιου

4

FO

Ποιητικές

Δοξασίες

Γ/20324

Ἀθήνα

Γ. Βεΐρος
Π. Μυαίης

ΓΙΑΝΝΗ ΦΛΙΑΣΙΟΥ

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ
ΔΟΞΑΡΙΕΣ

670

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ
ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΥ ΤΡΕΧΗ

«Ανεκείθεν
εἰς τὸ ἀναγνωστικόν
«Βενιαμίν οὐ Νίβιν»
Σομειζό

ΑΘΗΝΑ
1933

1875

1875

ADVERTISING

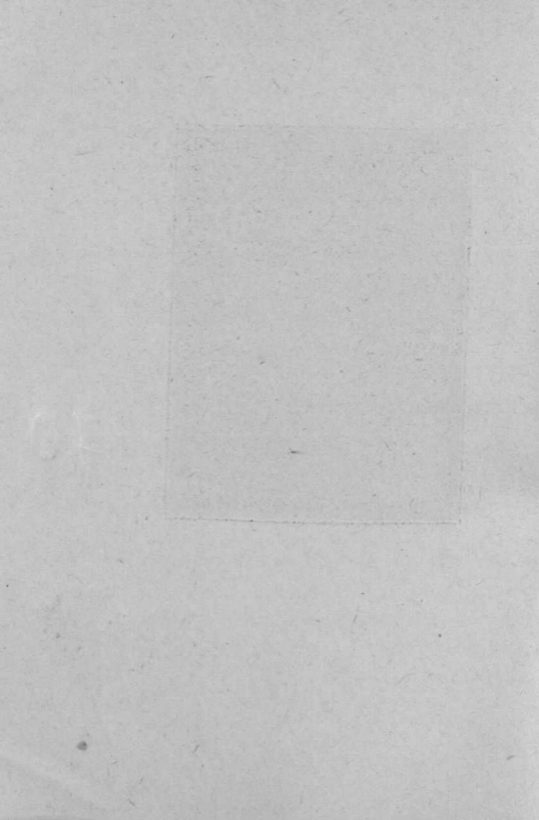
1875

1875

1875

1875

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΟΞΑΡΙΕΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΙΟΥΣ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ
ΣΗΜΑΔΙ
ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

Γ. Φ.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΝΕΑΝΙΚΟ

“Ένας νέος, πού ζεῖ στὴν ἐποχὴ μας, ἀντὶ νὰ σπάξῃ τὰ πόδια του καὶ τὸ ... κεφάλι του, παίζοντας ποδόσφαιρο, ἀντὶ νὰ ἰδροκοπάῃ ἠλίθια μέσα στὶς Λέσχες, κι' ἀντὶ νὰ κυνηγᾷ τόσους ἄλλους ἀνούσιους μεταπολεμικοὺς ἡδονισμοὺς, προτιμᾷ νὰ διαβάζῃ, μ' ἓνα κάποιο σύστημα, νὰ παρατηρῇ μὲ τὸν ἀδύναμό του φακό, τὴ γύρω του ζωὴ, καὶ κάπου κάπου νὰ γράφῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ κομμάτια του σὲ διάφορα Φιλολογικὰ Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδες. Ἀποφασίζει, μὲ μιὰν εὐγενικὴ σιὸ βάθος νεανικὴ φιλοδοξία, νὰ βγάλῃ ἓνα βιβλίο. Καὶ τὸ κυκλοφορεῖ.

• Τότε, ἡ *ἐπίσημη* — ἄς τὴν ποῦμε — Κριτικὴ — αὐτὸς ὁ συχαμερὸς συρφετὸς τῶν ἀποτυχημένων τῆς καθαρὰ δημιουργικῆς Λογοτεχνικῆς Ἔργασίας —, ἀντὶ νὰ καταδεχτῆ νὰ σκύνῃ μὲ στοργή, μὲ ἀγάπη καὶ μὲ συμπάθεια, πάνω σ' αὐτὴ τὴ φτωχικὴ

καὶ πρωτόβγαλτη νεανικὴ ἐργασία, ἀντὶ νὰ τῆς γίνῃ ἐπεικὴς καὶ φιλικώτατος καθοδηγητής, — ἀνασκουμπώνεται παίρνει ὕψος καὶ ξερνᾷ ὅλη τὴν ξεμωραμένη σοφία τῆς !

Αὐτό, ἀσφαλῶς, θὰ συμβῇ καὶ μὲ τὸν ἀγαπητό μου Γιάννη Φλιασίο. Θὰ τοῦ ποῦν, ὀρθά — κοφτά : "Ὅτι δὲν κάνει τίποτε. "Ὅτι οἱ «**Ποιητικὲς Δοξαριῆς**» του δὲν ἀντέχουν στὴν κριτικὴ. Κι' οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ. ὅτι : Θᾶπρεπε νὰ μὴ γράφῃ καὶ νὰ μὴν ἐκδίδῃ ! Πρέπει νὰ συμφωνήσουμε ; "Ὁχι βέβαια ! Γιατί ; Γιατί, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκαυχήθηκε πὼς ἔγραψε κανένα ἀριστούργημα. Γιατί δὲν ἐζήτησε ποιητικὲς δάφνες. "Ἀπλούστατα : Συγκέντρωσε σ' ἓνα λιγοςέλιδο βιβλιαράκι τὴ συμπαθητικὴ ἐργασιούλα του — τὶς ταπεινὲς του λογοτεχνικὲς ἀπόπειρες. Σὰ νέος Λογοτέχνης, ἔχει βέβαια τὶς ἀδυναμιῆς του — οὐ μὴν... ἀλλὰ καὶ τὶς ἀρκετὲς ἰκανότητές του. Κι' ἔδωσε ὅ,τι ἀκριβῶς μπορούσε νὰ δώσῃ : "Ἐνα μέτριο δηλαδὴ λογοτεχνιῶ παρὸν — καὶ μιὰ γλυκειὰ καὶ ἀσφαλῆ ὑπόσχεση ἑνὸς καλλίτερου μέλλοντος. "Ἐδωσε ὄχι ἄρτια, φυσικὰ, ποιήματα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐμφανίσιμα. Ἄν θᾶταν ὑπέρομετρα καὶ μάταια ἀπαιτητικὸς, ἂν ζητοῦσε κανεὶς ἀπὸ ἓνα νέο τῆς ἡλικίας του περισσότερα ;

"Ἄς λένε ὁμοίως οἱ μοχθηροὶ καὶ οἱ φωτισμένοι ἐστῆτας, πού θέλουν νὰ κανονίσουν τὴν πορείαν ἑνὸς λογοτεχνικοῦ ταλέντου μὲ τὸ χρονόμετρο τους, πού ἔχουν τὴν ἀνόστη φιλοδοξία νὰ οἰκοδομήσουν μὲ τὶς περιφνημὲς κριακὲς τους, τοὺς ἰσπανικοὺς πύργους τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας — καὶ πού

ἔδῳ πὸν τὰ λέμε, ... γράφονται στὰ παλιά μας πα-
πούτσια καὶ λογαριάζονται, ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγά-
λους, λιγότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ ἓνα κούφιο καρῦδι !
Τὸ σωστὸ — καὶ συγκεκριμένα γιὰ τὸν καλὸ μας
Φλιάσιο — εἶνε πὸς τὰ προσόντα του, μᾶς φανε-
ρώνουν μιὰ πέννα, μὲ πολλὰ ἐξελίσσιμα σημεῖα, μᾶς
παρουσιάζουν ἓνα νέο Δογοτέχνη, πὸν θὰ δημιουρ-
γήσῃ σοβαρότερο κι' ἀξιολογώτερο ἔργο, ἀρκεῖ νὰ
μὴν ἀποθαυνηθῇ ἀπ' τὰ ἐμπόδια τῶν γελοίων, ἀρ-
κεῖ νὰ καλλιεργηθῇ συστηματικώτερα κι' ἀρκεῖ νὰ
προσαρμόσῃ καλλίτερατὴ Μοῦσα του πρὸς τὴ σύγ-
χρονη κοινωνικὴ πραγματικότητα,

ΝΙΚΟΣ ΤΡΕΧΑΣ

Ἄγιον — Δεκέμβρης 1932

ΕΥΚΕΣ

Τῆς ἀνοιξῆς μυρόπνοα λουλούδια
στο δρόμο σου νὰ βρίσκῃς νὰ μαζεύῃς,
τ' ἀηδόνια νὰ σοῦ ψέλνουνε τραγούδια
στὰ μονοπάτια τῆς ζωῆς πού θὰ διαβαίνῃς.

Ἄραδιασμένες οἱ χαρὲς νὰ ῥθοῦνε,
ἀγαπημένη, στοῦ σπητιοῦ σου τὰ σαλόνια
κι' ἀναπαυμένη μὲς στὰ ρόδα νὰ σὲ βροῦνε
νὰ τραγουδᾷς ἀντάμα μὲ τ' ἀηδόνια.

Ἴσκιος ποτὲ τοῦ πόνου τὰ μὴ φτάσῃ
καὶ τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ πατήσῃ
τῆς εὐτυχίας σου τὴν ὄψι νὰ σκιάσῃ,
τὸ γέλοιο ἀπ' τὰ χεῖλη σου νὰ σβύσῃ.

Ἄγάλια σὰν τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
ὅπου κυλάει στὴ στεριά γαληνεμένο
ἔτσι καὶ σὺ στὰ γερατειὰ νὰ φτάσῃς
ξεκινημένη ἀπὸ στρατὶ εὐτυχιμένο.

Η ΜΠΑΔΑΝΤΑ ΤΟΥ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΥ

I

Σάν πεινασμένα τσακάλια μαζί
οὐρλιάζ' ἢ ὀρδή μας μέσα στὴ στέπα
δε! δε! χτήνη κι' ἀνθρώποι πεζοί,
τί πεῖνα σκληρὴ καὶ βρῶμα σάν τσέπα.

Ἐκεῖ ποῦνε γῆς εἶν' ὁ σταθμὸς μας,
τί σημαίνει· οὔτε φινάλε κι' ἀρχή,
φωνάζει ὁ μουντὸς ἀρχηγὸς μας
κι' ὁ ἀλαλαγμὸς χαρούμεν' ἀντηχεῖ.

Βρώμικα τοῦ σταθμοῦ τὰ τσαντήρια
ἀφύλαχτα ἀπ' τοῦ καιροῦ τίς ὀργές,
ἀναμμένα μέσα στὰ λιοπύρια,
ἀνεμόπαρτα στοῦ βορρηᾶ τίς βουές.

Χνῶτο μὲ χνῶτο, ἀράδα μ' ἀράδα
πάντα σερνόμαστε μὲς στὸ λαγοῦμι
μὰς φτάνει ἑνὸς παλμοῦ πυράδα
καὶ λιγάκι, γιὰ φαῖ νεροζοῦμι.

II

— Κερά ! κλεισάρα. Ένα κόσκινο
για φτιάξιμο αν έχεις, δός μας
και για τόν κόπο λίγο κόκκινο
κρασί, γιατί επάγωσε ό παλμός μας.

— Μύλους καφέδες, μύλους πιπέρι,
αυτή, κερά, είν' όλ' ή μαστοριά μας.
Δέν σου ζητάμε λεφτά στο χέρι
λίγο ψωμί, κολλήσαν τ' άντερά μας.

Εσπούν χλευάσματα στο πέρασμ
«Δίχως Θεό και νόμους, δική τους γή»
γελώντας στου θεου τó χλευάσμα
τραβουμ' αδιάφοροι μιá ζωή κλεφτή.

Πάντα παίζουμε σουρντίνα νάεφι
κι' όλοι γελουνε πλούσια, χορτασμένα,
μέ πικρό και μεις μαζύ τους κέφι
σάν θεατρίνοι πάντα πεινασμένα.

III

Ἦλι! Ἦλι! λαμὲ σαβαχθανί
 στὸν ἄδειο οὐρανὸ μ' ἄδεια τὴν κοιλιὰ,
 στὸ τρύπιο κι' ἀνεμόπαρτο πανί,
 ποτὲ δὲν ἤρθες ὕψιστε βασιληᾶ.

Λεπρὴ μαγιά τῆς φάρας ἢ σκευὴ
 — δίχως τὸ γενάρχη εὐλογημένο —
 ζεῖ, πεθαίνει στὴ χωματένια εὐνή,
 σκουληκ' ἀυλόγητο, καταραμένο.

Μὲς στὴν ἄθρη συμβατικότη
 τοῦ πόνου ἑμεῖς, μουντὰ—μουγκὰ στοιχειὰ
 παράφωνα μὲς στὴν ὀμαλότη
 νόθα ξεστράματα, πληβείων παιδιὰ.

Γιὰ ποῦ θὰ πάη τὸ καραβάνι;
 κανεῖς δὲν ξέρει. Ἡ Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρη;
 Ποιοῦ τσιγγάνου εἶνε νὰ πεθάνη
 σὲ τούτου τοῦ σταθμοῦ τ' ἄγονα μέρη;

Μέσα στὴ χάυνωση τῆς ἀντηλιᾶς
 καὶ στὴ σκληρὴ τὴ νάρκωση τοῦ κρῦου,
 φριχτὴ κᾶπποι' ἀρμονία τῆς κοιλιᾶς
 καὶ ἔλεος ζητάει τοῦ Κυρίου.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Βάρος μιας κατάρας
θά σου σκιάζω αιώνια
τή θωριά της φάρας
Προδότη! από χρόνια.

‘Η γενιά σου στυγνή
μέ ντροπής τήν άχτίδα
θά πατάη στή γή
ξένη! χωρίς Πατρίδα.

Τήν ζωή της μετρεῖ
κάποιος παληός της παλμός
τήν κάνει νά ριγῆ
ὁ δικός σ’ άφορισμός.

Ζωσμένοι στή σιγή
οί παλμοί σου θά περνοῦν
περπατώντας πεζοί
πάντα φρίκη θά γεννοῦν,

ΑΝ ΕΙΧΑΝΕ . . .

Ἄν εἶχανε οἱ στίχοι μου τοῦ μενεξέ τῆ χάρι,
τοῦ γιασεμιού τῆ μυρωδιά, τοῦ κρίνου τὸ καμάρι
τοῦ ρόδου τῆ μοσχοβολιά καὶ τὸ γλυκό του χρώμα
ἂν εἶχανε κιἄλλα πολλὰ οἱ στίχοι μου ἀκόμα.

Στεφάνι [θᾶπλεκα μ' αὐτὰ, φίλη μου, στοχάσου
νὰ τὸ φορᾶς γιὰ στόλισμα στὰ μαῦρα τὰ μαλλιά
(σου,

μά τώρα σεῖς στίχοι ἄψυχοι καὶ δίχως
(μυρωδία,
ἂν τίποτα δὲν μοῦχετε, μοῦχετ' ὅμως τὴν καρδιά.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πέφτουν τὰ φύλλ' ἀπ' τὰ κλαδιά
κι' ἀπλώνονται στὴ γῆ κιτριτισμένα
πέφτουν τὰ φύλλα κι' ἀπὸ μιὰ καρδιά
κίτρινα, χλωμιασμένα, πονεμένα.

Ἔρχεται τὸ φθινόπωρο καὶ φέρνει
τὸ πρῶτο μύρισμα τῆς χειμωνιάς
φθίνει μαζί μ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
μιᾶς νέας καὶ βαρηάρρωστης καρδιάς.

Πέφτουν τὰ φύλλα των ἀργὰ ἕνα—ἕνα
παιχνίδια τοῦ ἀνάλαφρου ἀγέρα
μαραίνεται μ' αὐτὰ κι' ἡ Νιότη
καὶ χάνεται στὸ πρῶτο πρωτοβρόχι,

Τ' ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἶν' ἡ ζωὴ ἀνάποδη καὶ ἡ τύχη πάντα ἴδια
πέρνει ἓνα δρόμο πού τραβάει πάντα στὴ δυστυχία.
Κι' ἐνῶ ἔμεῖς χαρούμενοι τραβάμε τὴ ζωὴ μας
ἔρχεται τ' ἀναπάντεχο καὶ διώχνει ἀπ' τὴ ψυχὴ μας

Κάθε χαρὰ πού πλάθαμε σὲ ψεύτικες ἐλπίδες
καὶ μᾶς γκρεμίζει ἀπ' τὴν καρδιά ὀνειράτα κι' ἀχτί-
δες.

Καὶ ἔτσι μὲ μιᾶς βρισκόμαστε πάλι στ' ἀπομεινάρια
κι' ἀντὶ γιὰ ἐλπίδες καὶ χαρὲς ζοῦμε μὲ τὰ ρημάδια.

ΑΠΙΑΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Παιδί έπαίτη και λυγμών ήχώ
μέ γέννησε ήδονή πονεμένη
για να ζήσω πάντα όδυνηρά
σαν κάποια κατάρα μέ βαραίνει.

Παιδί ζητιάνου, ζητιάνος και γώ
σαρκώσου. άπιαστ' όνειρο, κράζω,
σαρκώσου σύ που χίμαιρα είσαι
κι' έτσι γυρνώ ... τυχοδιώκτης μοιάζω.

Πάντα όμυχλιασμένη ή σκέψι μου
της αιώνιας νύχτας ή σάρκα βάρος
μέ προδίνει ή φτωχή μου πείρα
και τ' όνειρου πάντα ήχώ ... έ χάρος.

ΝΕΑ ΖΩΗ

Πόθοι πού μιὰ φορά γλυκά γελοῦσαν
μέσ στὴν ψυχὴ καὶ στ' ὄνειρο κι' ἀκόμη
πόθοι πού πάντα ἀνάλαφροι περνοῦσαν
στῆς λάμιας, π' ἀνεμίζουνταν τὴν κόμη.

Πόθοι ἀπὸ γέλοια κι' ἀπὸ δάκρυα
ἀθῶα π' ἀναδεύανε τὰ κλώνια
τώρα μοῦ ταξιδεύουνε στὰ μάκρια
ἀγύριστοι στ' ἀγύριστα τὰ χρόνια.

Πόθοι πού τραγουδοῦνε τόσα
ἔσα τὸ κῦμα λέει: στ' ἀκρογιάλι
πόθοι πού ψιθυρίζουν ἔσα
τὰ μαραμένα τ' ἀνθη στ' ἀνθογιάλι.

Σὰν τίς πλεχτές — πλεχτοὶ — παρθένες πόθοι
τραβοῦνε σὲ πλεχτὸ χορὸ μ' ἀπλότη,
καὶ γιὰ στερνὴ φορὰ ἢ ψυχὴ τους νοιώθει
αὐτοῦς πού τὴ γεμίζανε μ' ἀγνότη.

Στερνὸ χορὸ πρεπίζουμε μὲ χάρι
παληά ... παληοὶ τῆς ζήσης πόθοι
σὲ λίθο πιά θὰ σβύση τὸ λυχνάρι
τῆς ζήσης π' ἀχνοσβύνεται κι' ἐσώθη.

ΣΕ ΘΑΥΜΑΖΩ

Όσες φορές είμαι σιμά σου
και σ' αντικρύζω με χαρά
τόσο εξαγνίζομαι κοντά σου
και σε θαυμάζω σιωπηλά,

Γιατί στά μάτια μου φαντάζεις
σάν ένα πλάσμα αγγελικό
μέ τους ανθρώπους ἐσὺ δὲν μοιάζεις
σάν νὰ μὴ ζῆς στὸν κόσμο αὐτό.

Τόσο ἡ ἀπέραντή σου ἀγάπη
και ἡ καλωσύνη σου ἡ πολλή,
μ' ἔχει εὐτυχισμένο κάνει
και μ' ἀνεβάζει ἀπὸ τὴ γῆ.

Και μ' εξαγνίζει σάν θρησκεία
και μοῦ γεμίζει τὴν καρδιά
ἀπὸ μιὰ ἀγάπη αὔλη θεία
πού σε θαυμάζει σιωπηλά.

ΕΛΕΓΓΙΟ

Λένε, σ' ἄν ρωτᾶς, οἱ θρύλοι·
πὼς παληὰ ἢ γνώρα
τοῦ καλοῦ ἐρημίτη
καὶ τῆς νύφης, πού στοῦ δεῖλι
ἐνοστάλησε τῆ χώρα
κι' ἦρθε στ' ἄντρο ποῦταν σκήτη!...

... Ἐδῶ γλυκὰ ἀπολησμονιέται
στ' ἄδολο τῆς νύφης μάγιο
ἐκεῖνος ἰλαρός ...
καὶ ἡ νύφη ἀποπλανιέται
στοῦ βιβλίου του τὸ ἅγιο ...
Πόσος πάει καιρός!...

Σ' ἅγια σκήτη σ' ἄντρο ζοῦσαν
μὲ τὸ συναξάρι
καὶ τραγούδια χῦμα·
κι' ἂν τὰ γόνατα πονοῦσαν
στοῦ σκληροῦ λιθάρη
ἄνοιξαν τὸ μνήμα ...

Σκέλειθρο τώρα οἱ μαστοὶ
τῆς γητειᾶς ἀπὸ γάλα
πιὰ δὲν τοῦ χαρίζουν
στή σπηλιά· ἴναι κρεμαστοὶ
καὶ τίς τρύπες στάλα—στάλα
δάκρυα τοῦ γεμίζουν!

ΤΡΑΓΙΓΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Σὰ σύννεφο σέ σκέπασεν απότομα
στο τραγικό σκοτάδι σου ή άνία,
έτσι' έγγραφε μιὰ μέρα τὸ απόκομα
μέ τίτλο «τραγική αὐτοκτονία».

Δειλὸς μπρὸς στή ζωὴ και στήν ἀλήθεια
παντοτεινά για τή ζωὴ μιλοῦσες
κει τήν ἐστόλιζες με παρχιμύθια,
μ' ἀλλοσίμονο, ποτὲ δὲν τήν ἐζοῦσες.

Τ' ἀνάστροφο τὸ πρῶμα πὸ τὸ βρῆκες
και στή ζωὴ μας τ' ὄνειρο ζητοῦσες
ἴσως στὸ νόημα ὅταν θὰ μπῆκες
κάποιου ρωμάντσου πὸ φυλλομετροῦσες.

Ἴσως ἐκλεψες τοῦ Βέρθερ τις κινήσεις
μ' ἓνα «mal du siècle» (1) πολὺ ὕστερικό
και με σαχλὲς γελοῖες ἀπομιμήσεις
ἐπαιξες ρόλο τόσο τραγικό.

1) Πάθος τοῦ αἰῶνος.

ΠΟΘΟΙ

«Οί πόθοι κάτ' απ' τις λευκας» θά'θελα· τώρα
νάρθουν τὸ μεσημέρι νά χορέψουν
στήν καρδιά και λάγνα κάτι νά γυρέψουν
μέσα στή θέρμ' αὐτή ... σ' ὦρα μυροφόρα.

Σὲ τέτοια πού οί πόθοι ανάβουν ὦρα
και ν' ἀκουστῆ ὁ παλμός μου στή γαλήνη
σάν αἰώνια γαλήνη πού θά γίνη
καθὼς θά πάψῃ ὁ τζιτζικας στή φόρα,

Ἄνάλαφροι πού οί πόθοι θὰ νά φέρνουν!...
στοῦ λόγου μου τὴν τόση τὴν μαγαία
σὲ συλλογή βαθειά τὰ δέντρα γέρνουν
τώρα π' αἰλόγαν σὲ τέτοια λιτανεῖα
ἀγνοί μου πόθοι π' ἔφερε ἀγέρι
θερμότατ' απ' τοῦ ἡλίου τ' ἀγιοκέρι.

ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Χριστέ μου, τή ζωή πῶς τή φοβήθηκα,
μαύρη νά ἦταν ἡ ὥρα πού γεννήθηκα
σ' αὐτὸν τὸν ψεύτικο ντουιᾶ
πού μοῦχει τόσο κάψει τὴν καρδιά.

Μὲς τή ζωή τή φαρμακεύτρα ἄλλο δὲ γνώρισα
ἀπὸ πικρὸ—πικρὸ τὸν πόνο καὶ ἀπόρησα
τί βρίσκουν ἄλλοι καὶ τή λέν τόσο γλυκειὰ
ἀφοῦ εἶναι γεμάτη βάσανα πικρά.

Ὅτι εἶχα, πλούτη, δόξες, ὅλα τὰ στερήθηκα
κι' ἀπὸ τὰ σπάργανα στὴ βιοπάλη ἐγὼ ἐρρίχτηκα
κι' ἔταν τοὺς πῆς πῶς ἦσουν μιὰ φορὰ
δὲν σὲ πιστεύουν πουθενά.

Γιατί ὁ κόσμος τώρα, πλέον μεταβλήθηκα
καὶ γιὰ νά ζήσῃ τὸ κακὸ μεταχειρίστηκε
καὶ ἔτσι ... σοῦ λέει ... ἀναχρονισμὸς
νάσαι κανεῖς τὸ σήμερον καλὸς.

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΚΕΙΝΗ Η ΨΥΧΗ

Ἐγὼ εἶμαι κείνη ἢ ψυχὴ ποῦ μέσα κλαίει κι' ὄξω
γελάει

ποῦ ὄσο πικρὴ εἶν' ἢ ζωὴ πάντα μὲ γέλοιο τὴν
πεονάει

Μονάχη ἢ ἔρημη περπατῶ στὸ ρημαγμένο μονοπάτι
κι' ἀντὶ παράπονο πικρὸ ἔχω καρδιὰ χαρὰ γεμάτη.

Ἐγὼ δὲν κλαίω σὰν βαθειὰ μοῦ σχίξει ἢ λύπη τὴν
ψυχὴ μου

Σφίγγω τὸν πόνο στὴν καρδιὰ κι' ὄλο γελάω στὴ
ζωὴ μου

κι' ἂν τύχει ὁ πόνος ὁ πικρὸς βαθειὰ τὰ στήθη νὰ
ξεχήση

ἐλπίδας εἶναι ἀδελφὸς καὶ δὲν ἀργεὶ νὰ ξεψυχήση

Κι' ἂν κλάψω τί θὰ ὠφεληθῶ, τί τάχα τότε θὰ
κερδίσω.

μόν' τίς στιγμὲς θὰ στερηθῶ ποῦ μεταημένες θὰ
τίς ζήσω

δὲν μοιάζω κείνες τίς ψυχὲς ποῦ γεννημένες νὰ
πονᾶνε

ἔχουν τὴ λύπη ἀδερφή καὶ ζοῦν γιὰ νὰ μοιρολογᾶνε.

Εἶμαι ἢ τεχνίτρα γὼ ψυχὴ

ποῦ καὶ τὸν πιὸ μεγάλο πόνο

προτοῦ μοῦ φάει τὴ ζωὴ

ξέρω τὸν τρόπο νὰ σκοτώνω.

ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ ΕΛΑ

Ἡ φτωχή μου καρδιά πόσον ἀγαπάει
ἀπ' ἀγάπη λυώνει κι' ὄνειρα μεθάει
γιὰ δυὸ μαύρα μάτια, μάτια ζηλεμένα
ὅμοια σὰν ἀστέρια, δύο καθρεφτένια.

Γιὰ δυὸ πλάνα μάτια, πὸ μοιάζουσε σὰν ἅγια
πῶχουν στὴν καρδιά μου κανωμένα μάγια
κι' ἀνάμεσά μου στέκουν θρονιασμένα
κι' εἶνε ἡ χαρά μου, ἡ καὶ ζωὴ γιὰ μένα.

Θυμάμαι μιὰν ἡμέρα, μέρα εὐτυχισμένη
πὸ σὲ πρωτοεῖδα, κόρη ἀγαπημένη,
πὸ ἐνοιωσα γιὰ σένα μιὰν ἀγάπη αἰθέρια
γιὰ τὰ δυὸ σου μάτια, τὰ χρυσὰ ἀστέρια.

Ἄπο τότε νοιώθω μιᾶς ἀγάπης, πόνο
κι' εἶνε ἡ δική σου πῶχει στήσει θρόνο
σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρεις, μὲ μιὰν ἀγάπη ἀκήρητα
κοῦνε ἀγνή, καθάρια σὰν τὰ κρινεθαίρια.

Μεγάλες εἶν' ἡ ὥρες μακριὰ σου πὸ περνῶ,
ἔλα μαζί μου, ἔλα νὰ πάψω νὰ πονῶ,
ἔλα, ἀγαπημένη, ἔλα σὲ καρτερῶ
νὰ γίνῃς σὺ τὸ φῶς μου, τὸ φῶς πὸ λαχταρῶ.

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Κόσμος μαζεύτηκε κοντά του, τὸν κυττάζει,
εἰν' ἕνας πρὸ τὸν πᾶν στή φυλακῇ,
κλαίει ἡ γυναῖκα του ἡ φτωχῇ, φωνάζει
κλαῖν τὰ παιδάκια του καὶ θέλουνε ψωμί

Δύο χωροφύλακες τὸν τραβᾶνε θυμωμένοι
καὶ σ' νεκρὸ στή γῆ τὸν σωριάζουν,
φωνάζουν τὰ μικρὰ καὶ σαστισμένα
τὸν πατέρα τους νὰ παίρνουνε κυττάζουν.

Χυμάει ὁ φτωχὸς τὸ πιὸ μικροῦλι
γλυκά—γλυκά νὰ πάη νὰ τὸ φιλήσῃ
τὰ χέρια του εἶνε σφιχτὰ ἀλυσσοδεμένα
κι' ἀπελπισμένος βουρκώνει καὶ δακρῶζει.

ΑΛΛΑΓΗ

Κυττάζουνε τὸ χάος τὸ γαλανὸ
τὴν ἄσπαστη τ' ὀρίζοντα γραμμὴ
κι' αὐτὰ τ' ἀγνάντσμα στὸν οὐρανὸ
εἶν' ὄλη τους ἢ μέτρια ζωὴ.

Μὰ πάντα τοὺς ξεφεύγει μιὰ κραυγὴ
σὲ τούπη τὴν ἀπλαίσιοιτη σαγήνη
καὶ πάντα καρτεροῦνε μιὰ ἀλλαγὴ
στὴ μέτρια ζωὴ τους γιὰ νὰ γίνη.

Ἡ ἄσπαστη γραμμὴ τοὺς ἔγινε
ἓνας καὶμὸς καὶ μιὰ μονοτονία
καὶ ἡ ἀλλαγὴ στοὺς χαζευτῆδες ἔμεινε
κάποια σκληρὴ καὶ ἀβάσταχτη εἰρωνία.

Μὰ νὰ πὺ νοιώθουνε τὴν ποικιλία
ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ σύννεφα πὺ κρέμασαν
στοῦ οὐρανοῦ τὴ θάλασσα σὰν πλοῖα
καὶ στὴ ζωὴ τὴν ἀλλαγὴ τοὺς ἔμπασαν.

Εἶναι τ' ἄγναντο περιορισμένο
μὰ κάποια σημασία αὐτὸ θὰ ἔχη
ὅταν οἱ χαζευτῆδες τὸ σπασμένο
θὰ δοῦνε τὸν ὀρίζοντα νὰ βρέχη.

Πρῶτο κακὸ κι' αὐτὸ εἶνε τῆς ζωῆς τους
καὶ στοὺς περπατητὲς ἔμπόδιο, σάμπως
τὰ νέφη πὺνε βάρος τῆς ψυχῆς τους
καὶ κρύβουνε τοῦ οὐρανοῦ τὸ θάμπος.

Ἄχ! κι' ἔτσι πάντα ἀλλαγὴ ζητᾶνε
σαχλὸ κι' ἀνούσιο φαίνεται τὸ κάθε τί,
γιὰ ποικιλία πάντοτε ρωτᾶνε
χωρὶς οὔτε κι' αὐτοὶ νὰ ξέρουνε γιατί.

ΩΡΕΣ ΠΙΚΡΕΣ

Είπε κάτι ανείπωτες ώρες πικρές για μένα
επού δεν ξέρω τί ζητώ έδω πούμαι στα ξένα
νοιώθω μιá ανείπωτη άγωνιά δίχως κανένα λόγο
και νοιώθω θλίψι στην καρδιά με σύντροφο ένα πόνο.

Κι' ένω ποθώ και νοσταλγώ, δεν ξέρω τί ποθώ να
πάρω

κι' όμως ένω πολύ πονώ δεν ξέρω τί ζητάω
πονώ και μέε τον πόνο μου ζητώ ναβρω μιá λύπη,
πού να μουδώση μιá εξήγηση στη μάταιη αυτή θλίψι

Μά βρίσκω πώς δε φταίει κανείς στους ιδικούς μου
πόνους

κι' άνώφελα άναζητώ ναύρω κι' άλλους άνθρώπους
πού να ταιριάζουνα έμέ και να πονοϋν κι' έκαίνοι
και να ζητάν άπ' τή ζωή ό,τι αυτή δε δίνει,

Κι' έτσι ή ψυχή μου πάντοτε θαρρεί πώς είναι μόνη
τό άποκαίδι της Ζωής στης γής τό περιβόλι.

ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Στό δρόμο ξεκάναν σειρά μεγάλη
καθώς περνούσανε πεζή με κόπο,
ποιός τάχα θά μπορέση νά τους δάλη
μέ νόμο στή ζωή τους σ' ένα τόπο.

Ἄτσίγγανοι λιμάντεροι περνούσαν
σέ μ' ἄσακατεμένη συνοδιά
μέ διψασμένα χείλη τραγουδοῦσαν
στή βρώμικη κι' ἀμέριμνη σειρά.

Στό δαίλι πούρθαν μοιάζαν Δόν-Κιχῶτοι
μέ τίς σκιές τους τόσο πελιδνές
γεμάτες τίς μορφές μέ ἰλαρότη
καί τίς ψυχές τους τόσο ἀλγεινές.

Μπροστά μ' ἕνα καμμάτι γιά παντιέρα
ἀπ' τὸ σκισμένα φόρεμα ἡ παιδούλα
περήφανη περνοῦσε στήν ἐσπέρα
πού τῆς κεντοῦσεν ἄγρια τὴν καρδοῦλα.

Πόθο ἀπὸ γέλοια κι' ἀπὸ δάκρυα
νόμιζες πῶς εἶχαν στήν καρδιά τους
καθώς στῆς γῆς τ' ἀπόμερα καί μάκρια
γυρνῶντας ἐσφυροῦσαν τὰ δεινά τους.

ΕΛΠΙΔΑ

Σὺ ἐλπίδα κι' ἂν ἀργοσβαίν' ἡ μέρα
καὶ νυχτιὰ ἀφέγγαρη ἀπλώνει
σκοτάδι ποὺ συναφιάζει ἡ χαρὰ
σὺ ἔρχεσαι συντρόφισσα κοντά μου.

Κι' ἂν πνεῦμα πόνου σὰν πένθιμο κρέπι
πάνω μου ρίχνει σκιές ἀλγεινές
σελαγίζεις φωτεινὴ εὐτυχία
μακρὰ στὸ βάθος ἐσὺ ἐλπίδα.

Κι' ἂν νύχτα ἀτέλειωτη φαίνεται
κι' ἂν ἀργῆ ὁ χαρούμενος ὄρθρος
καὶ χίμαιρα φαίνεσαι σὺ ἐλπίδα
πάντα μὲ σένα ζῶ ... σὰν μὲ θρησκεία.

28

Δραχ. 15